

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

BELLA FRANCES

Laikina santuoka

2,89 Eur / 9,99 Lt – 2015 rugsejis – spalvis

Knygute.lt

Bella Frances
(Bela Francis)

LAIKINA SANTUOKA

Romanas

Versta iš Bella Frances,
The Scandal Behind the Wedding, 2015
© Bella Frances, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-951-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Greitai besidaužančia širdimi Džordžija Blu išlipo iš apdulkėjusio sedano ir numetė raketilius patarnautojui. Apsivilkusi savo gražiausią... na gerai jau, *vienintelę* vintažinę *Alaia* suknelę atrodė panaši į kitus šio viešbučio svečius. Nuostabu, kaip paprasta apsitempti senu trikotažu, įsprausti sutinusias pėdas į graužiančias aukštakulnes basutes ir žengti tiesiai į rojų.

Džordžija perėjo septynių žvaigždučių „Al-Jafar“ vestibuliui. Šurmuliuojantys svečiai susiliejo į vien-spalvį rūką. Apsupta didžiulių palmių ir spindinčių kolonų, tarp jų stovinčio įspūdingo fontano, kuriame čiurleno prabanga, prašmatnių drabužių, kostiumų, juodų abajų¹ ir baltų kandurų² Džordžija prisiminė, kad ji toli gražu nebe rytų Londone.

Praėjusi jaukią poilsio zoną pasuko tiesiai

¹ Musulmonų šalyse moterų dėvimas drabužis, dengiantis kūną nuo kaklo iki kojų (čia ir toliau – vert. pastabos).

² Musulmonų šalyse vyrų dėvimas drabužis, panašus į ilgą suknelę.

prie liftų. Prieš akis plykstelėjo akimirkos, kai ant tų pačių sofų jiedu su Niku gurkšnojo gaivų vandenį. Kai dar buvo vilties, kad senoji *Alaia* susidraugaus su naująja. Kad pusės karato deimantą ant jos piršto vieną gražią dieną su-tiks aukso žiedas. Dabar vienatvės simboliu virtęs papuošalas gulėjo užmirštas kartu su jos išdidumu mažoje, aksominėje dėžutėje. Geriausia, kas jos laukė – kokteilių valanda paplūdimio klube ilsintis po dviejų darbų, už kuriuos gaunamas atlyginimas keliavo tiesiai namo.

Bet dabar jos laukė vakarėlis. *Noriu, nenoriu, nieko neprarasiu* vienišių vakarėlis, apie kurį papasakojo kambario draugė Kirstė. O ką daugiau veikti, kai visos bičiulės kraunasi lagaminus mergaitiškam savaitgaliui? Sekti naujienas socialiniuose tinkluose ir rašyti melagingas žinutes apie puikiai leidžiamą laiką?

Ne. Pats metas susiimti ir grįžti į žaidimą. Vienišių vakarėlis kaip tik tai, ko reikia. Na ir kas, kad truputį bijo? Argi bus *taip* blogai?

Džordžija spustelėjo iškvietimo mygtuką išpuoselėtu nageliu lyg sakydama, kad matė ir geresnių dienų. Žalvarinės durys atsivėrė. Ap-rūkę veidrodžiai atspindėjo kelyje, nebaigtame tvarkyti per smėlio audrą, paskutinę minutę

atlikto makiažo automobilyje rezultatus. Dramatiškos Kleopatros akys ir kreivai pieštuku apvestos karpio lūpos.

Pasitikėjimas savimi seko kiekvieną sekundę. Dar truputį ir sės į automobilį, grįš namo ir paskirs pasimatymą televizoriui. Juk būtų tobula.

Džordžija stabtelėjo ir apsigrėžė eiti, tačiau jai už nugaros išdygo aukšta figūra, užstojanti šviesą ir praėjimą. Aukštas, juodbrucas, tobulu kostiumu. Labai patrauklus. Net pro tušu aplipusias blakstienas matė, koks yra tvirtas. Nespėjusi apsisukti ir pasislėpti už tamsiai raudonų plaukų užuolaidų, kurie nors kartą krito švelniomis bangomis, o ne styrojo kaip stagarai, Džordžija sutiko jo žvilgsnį. Jei Bebé ją pamatytų, nepatikėtų – mažoji sesutė, atrodanti kaip berniukas, virto transvestitu, bijančiu viešumos.

Džordžija sustojo kampe ir nudelbė akis į jo batus. Turbūt siūti rankomis, itališki. Jie žengė vidun, kartu su šeimininku sustojo prieš ją ir pultą kampe. Tada pasigirdo triukšmas. Vyrų balsai... lengvabūdiškas juokas. Jie pasipylė vienas paskui kitą. Džordžija suskubo pažvelgti į labai įdomias lubas.

Jaunų, turtingų vyrų šiame mieste buvo kaip

šieno, o triukšmas ir kvapas išdavė, kad pietums jie vartojo tik skysčius.

Sulipę vidun jie pritilo. Durys užsivėrė, viduje buvo ankšta. Vyrai pastebėjo ją. Dubajuje ją pastebėdavo visi, net nepasidažiusią. Turint baltą it popierius odą ir ugninius plaukus čia nepasislėpsi, o pridėjus sprogimą makiažo fabrike ir vaizduotei vietos nepaliekančią suknelę vyriškos publikos dėmesys garantuotas.

- Atsiprašau, panele.

Kimus, žemas vyro itališkais batais balsas privertė nudurti žvilgsnį į žemę.

- Kelintas aukštas?

Džordžija dirstelėjo į švytinčių, auksinių apskritimų virtinę, į bronzinę vyrišką ranką, laukiančią jos atsakymo.

- Kelintas aukštas? - kantriai pakartojo.

Jo tartis buvo keista. Tikriausiai anglas, bet priebalsiai išdavė, kad turėtų būti matęs akmenuotus krantus ir vilnijančius laukus. Jaukius barus ir pintas alaus. Patogumus. Tačiau pakėlus akis į plačius pečius ir griežtą žandikaulį atrodė, kad vyras gimęs ant betono.

Nuo jo sklido testosteronas. Atrodė aukštesnis ir stipresnis už kitus. Džordžija nenorom

užuodė nuo jo tarsi kvėpalus plūstančią galią. Su galingais vyrais nelengva. Jie daug reikalauja ir tikisi, kad jiems paklus. Jų ego prašo daugiau dėmesio nei jos manikiūras. Darbe Džordžija jų sutiko užtektinai, kad žinotų, jog prie jų verčiau nesiartinti.

Be to, jis turėjo tankius, tvarkingus, sparno formos antakius.

Džordžija pavartė akis. Kažkodėl vyrai gražesniais antakiais nei jos pačios atrodė atstumiantys. Nikas buvo kaip tik toks. Tikras bjaurybė. Dailino savuosius vašku, pešiojo ir dažė. Tuštybių tuštybė. Įsimylėjęs save ir pačią meilės idėją. Paviršutiniškas kaip tas fontanas ir netikras kaip Dubajaus slidinėjimo trasos. Ak, kokia buvo kvaiša.

- Panele? - pakantus tonas privertė atsitokėti.

- Penkiasdešimt penktas, ačiū, - tarė stebėdama, kaip įsižiebia apskritimas aplink skaičiuką.

Sutikusi Niką, buvo labai patikli, tačiau šis vyras, nors ir visiškai tvarkingas, atrodė užgrūdintas, galingas ir tvirtas. Žemiškas ir tikras. Lyg šereliai ant smakro būtų likę, nes nespėjo nusiskusti, ne todėl, kad vyrų žurnalai

skelbė, jog neskustas smakras – šio sezono viršūnė. Tarsi guziukas ant nosies būtų pelnytąs regbio aikštėje ar muštynėse bare. *Lyg jis savo lūpomis galėtų padaryti viską.*

Įsižiūrėjusi Džordžija pamatė, kad sparnai iš tiesų buvo tiesiog tankūs, natūralūs antakiai virš neįtikėtinai žydrų akių.

Liftas sugaudė, sustojo ir pakilus vos kelis aukštus durys atsivėrė. Viduje vietos būtų užtekę nebent pigių kvėpalų gūsiui, tačiau vidutinio amžiaus pora nutarė pamėginti. Vaikinai atsitraukė nuo durų prisispausdami prie jos. Avėdama aukštakulnius buvo lygiai tokio pačio ūgio kaip žemiausias iš jų, bet jie visi buvo aukštoki. Džordžija pajuto, kaip jie susižvalgė, ir tuoj pat išgirdo prunkštelėjimą. Nesvarbu. Ji ledo karalienė.

Karalienė, kuri vėluoja. Laukė nežinia, tačiau buvo pasiryžusi netapti auka. Bus šalta ir visiškai rami.

Liftas uždamas pakilo, vėl sustojo, pora išlipo, bet šalia stovintis vaikinai nė nekrustelėjo. Jis tik dirstelėjo per petį ir mirktelėjo. Rimtai. *Mirktelėjo.* Džordžija įsistebeilijo tiesiai priešais save.

– Tai kaip, gražuole?

Džordžija jau žiojosi mesti standartinį atsakymą „tau esu per brangi“, kurį pateikdavo iš už baro kartu su pintomis ir stikliukais. Tame Londono bare abi su Bebe jausdavosi kaip namie. Deja, dabar tik įsiveltų į pokalbį, o jie per daug jauni, pasipūtę ir per daug išgėrę.

Ne, šįvakar verčiau šnekučiuosis ne su pačiais gražiausiais, bet kiek vyresniais, tylesniais ir ramesniais vyrais. Tokiais, kuriais galėtų *pasitikėti*.

Kai Nikas dingo sudaužęs jai širdį, ji neieškojo karštų vyrukų. Ar tokių kaip tas aukštos įtampos stulpas kampe. Nuo jo užkaito visas liftas. Tikra bomba, bet Džordžija norėjo rųsenti pamažu, o ne supleškėti per kelias sekundes. *Ar ne?*

Stebėdama, kaip šviečia penkiasdešimt dešimtas apskritimas, klausėsi savo pačios širdies plakimo. Vaikinams vėl ėmus klegėti, ore pakibo įtampa. Džordžija oda juto įdėmų vyro itališkais batais žvilgsnį. Ji lėtai atsigręžė.

Dvidešimt šešerius metus nešiojusi gėrimus, treniravusi futbolininkus ir mokiusi vaikus, matė šimtus vyrų ir berniukų, tačiau šio vyro žvilgsnis degino kaip lazeris ir nukrėtė kaip elektros srovė. Ji negalėjo atitraukti akių. Atrodė, kad permato ją kiaurai, o ji niekam nen-

rėjo rodyti nei namų ilgesio, nei sudaužytos širdies, nei tuštutėlės piniginės.

Vyras net nemirktelėjo, nenusuko akių. Tiesiog... stebėjo. Gėrė ją į save. Laimei Džordžija žinojo, kad tokia išraiška įspėja apie flirto mokslų daktaro laipsnį. Neverta rizikuoti ir atsakyti tuo pačiu. Tik ne dabar, kai jau nusi-teikė susirasti ramų vaikiną, kuris ją brangintų, rūpintųsi ir padėtų išsilaižyti žaizdas, kuris nepultų pirštis bet kuriai merginai dešimties mylių spinduliu. Nors neatrodė, kad šis vyras galvotų apie santuoką...

Jis nenusišypsojo. Durims užsiveriant, Džordžija staiga suprato, kad greičiausiai jis tik stebisi, kaip ji sugeba paeiti prislėgta tokio kiekio makiažo. O jos suknelė puikiai atliko savo darbą - prigludusi ir gundanti.

Tylą nutraukė jo išgėręs draugas.

- Nagi, eime į vakarėlį. Privalau pagraibyti kojį užpakaliuką...

- Tomi, kur tavo manieras? Šalia stovi mergina.

Atsakymas buvo tykus, bet staiga visi nutilo. Jis neatitraukė žvilgsnio. Džordžija nukaito nuo plaukų pašaknų iki skaudančių kojų pirštukų. Pamačiusi, koks jis rimtas, pajuto adrenalino...

baimės... ar panikos antplūdį. *Bėda* - štai kas jos laukia.

Metas dingti.

Džordžijai reikėjo sukaupti visas jėgas. Vaikiniai truputį pasislinko ją praleisdami ir ji žengė į priekį.

Giliai įkvėpusi išėjo iš lifto ir pateko į platų, ilgą koridorių, apšviestą daugybės sietynų, kurių šviesa atsispindėjo nuo šviesaus marmuro. Nedidelis auksinis ženkl-liukas pranešė, kad ji turi du pasirinkimus - penkis kambarius kairėje ir penkis dešinėje. Pasirinko kairę. Dabar stojo tylą, kurią skrodė tik jos kulniukų kaukšėjimas.

Jos dešinėje užlietas auksinės šviesos buvo balkonėlis, su fontanu, kuriame burbuliavo tyras vanduo. Toliau koridorius darė posūkį. Džordžija pasuko klausydamasi iš paskos sekančio aido. Galiausiai kairėje liko dvejų durys. Abejos vienodai ištaigingos. Priėjo prie vienu. Džumeiro apartamentai.

Čia.

Džordžija ištiesė ranką pasiruošusi valandą siuntinėti oro bučinius ir plačiai šypsotis.

Durys atsivėrė.

Ji sunkiai atitraukė akis nuo duris atidariusio

labai stambaus vyro vakarietiškas drabužiais.

Turtai ir prabanga. Vyrai ir gražios moterys. Kojos pačios žengė tiesiai į vidų.

Apartamentai milžiniški. Žinoma, nėra ko stebėtis – septynių žvaigždučių viešbutyje septynių žvaigždučių apartamentai – prabangiau už karaliaus rūmus. Net ir išbuvusi Dubajuje pusmetį nebuvo tam pasiruošusi.

Žemyn sukdamiesi leidosi dveji įviji laiptai, kurių apačioje stovėjo baltos odos sofas, nukrautos auksinio ir žydro satino pagalvėlėmis. Mezoninuose abiejose pusėse buvo dar daugiau vietos prisėsti – vienoje pusėje stovėjo baras, kitoje – užkandinių stiliaus minkštasuoliai, išmušti žydra oda, plevėsavo lengvutės baltos ir auksinės užuolaidos. Už laiptų kilo bent šešių pėdų aukščio siena, už kurios atsivėrė Persijos įlanka. Vandens mėlis maišėsi su oranžiniais ir rožiniais vakaro saulės spinduliais.

Tačiau Džordžija matė ne vieną saulėlydį, spėjo prisivaikščioti marmuru ir prisisėdėti ant minkštutėlių odinių sofų. Žadą atėmė ne prabanga. Vienišiai? *Porelės*. Išsidrėbusios ant baltos odos sofų, su gėrimais rankose ir *labai, labai* atsipalaidavusios. Nepaisant kondicionieriaus teikiamos vėsumos oras buvo apsūn-

kęs nuo hedonizmo. Keistas vienišių vakarėlis.

Džordžija apsidairė, žvalgydamasi kitų vienišių merginų, bet visos buvo labai užsiėmusios – labai užsiėmusios su vyrais.

Jos smegenys, kojos ir burna niekaip nesusitarė, kurios imsės veiksmų pirmos. Laiptais nusileido moteris ir žengė jos pusėn. Raudonos lūpos ir raudona suknelė per vieną petį, su skeltuku iki šlaunies. Šalia jos senoji *Alaia* atrodė kaip vienuolės abitas.

– Labas, nežinau, ar patekau ten, kur reikia. Man sakė, kad atečiau. Čia vienišių vakarėlis?

Įspūdingoji moteris nekreipė į ją dėmesio. Pašaipiai nužvelgė Džordžiją nuo galvos iki kojų, kilstelėjo tobulą antakį, šyptelėjo nepriekaištingai raudonomis lūpomis ir praėjo pro šalį. Sustojusi prie baro nagu perbraukė apkūnaus verslininko skruostą. Šis uždėjo delną jai ant užpakalio ir spustelėjo. Džordžija išsižiojusi stebėjo, kaip moteris išrietė nugarą, leisdama jam paliesti krūtį.

Ji nėra dainavusi lopšinių keturmečiams ar nusibrozdinusi kelių su mažaisiais futboliniais. Šios merginos visai nenori kurstyti namų židinio ir nelaukia princo ant balto žirgo. Tikrai ne....